

vil aldeles ikke indlade mig paa de egentlige Tægtnefsættelser, dem forstaar jeg mig ikke paa; jeg vil kun nævne een Tægtnefsættelse, som vistnok imødefommer et almindeligt Ænste. Det er nemlig Redjættelsen af Portoer for Brevkort og en ny Foranstaltning, som i Forbindelse dermed er truffen, nemlig at man kan erholde Brevkort med forudbetalt Svar. Det er vistnok en Foranstaltning, som i det daglige Liv vil være til megen Nytte, ikke blot paa Grund af det mindre Gebyr, men navnlig paa Grund af den Lettelse, det er, naar man fjender den Høflighed, man viser lige overfor hinanden, at kunne forlange en Efterretning fra en Trediemand, uden at han skal være nødt til at betale derfor; thi det er efter min Mening det Gode ved disse dobbelte Brevkort, eller hvad man skal kalde dem. Hvad iøvrigt de forskjellige Taxter, som findes for Pengebreve og Pakkepostfager, angaar, er det vistnok hensigtsmæssige Foranstaltninger og Redjættelser, der ere foreslaede, men dem skal jeg som sagt ikke komme ind paa. I Postloven af 1871 findes en Bestemmelse, som handler om færlige Tjenester af Posthuse, som ikke nødvendig maa ydes af disse, for at Besørgelsen af Posterne kan finde Sted, altsaa paa en Maade en Slags Velvillie, som man fordrer af Posthusene. Det har altid været mig stødende, at disse Smaastillinger, som Folk betale for en saadan Velvillie, ikke tilfaldt den, der havde den lille Uleilighed, det vil sige Posthuset, Postmesteren, men tilfaldt Statskassen. Det har nødvendigvis maattet foranledige, at Funktionærerne ved Postvæsenet ikke holdt saa meget af disse Extrauleligheder; man ser tidt, at der paa enkelte Tider er overordentlig Travlhed paa Postkontorerne, saaledes henimod Afslutningen af Indleveringen, og saa vilde de helst undlade at give Kwitteringer for Penge og Lignende. Det har altid stødt mig, at disse Betalinger tilfaldt Statskassen, og det er mig derfor ikke andet end meget kjært at se, at der i § 1 Nr. 3 i Slutningen staaer, at Betalingen for Æstertælling tilfalder Posthuset. Derved gjør man Postbestyrerne velvilligere stemt lige overfor Publikum, og det er meget ofte for Affenderne en Beroligelse at faae sine Penge talte, og faae dem talte, uden at der vises Spor af Brangvillie. Naar imidlertid en saadan Bestemmelse findes i § 1 Nr. 3, haaber jeg, at denne Bestemmelse om, at Tællebetalingen tilfalder Posthuset, ogsaa maa gjælde for § 1 Nr. 4, hvor der ogsaa er Tale om Tælling af Penge, nemlig af Penge, som forjendes i Pakker. Dette er ikke klart; men jeg haaber, at det maa forstås paa samme Maade, da der ikke er

noget Grund til Andet. Men dernæst er der en anden Bestemmelse, som der ikke er Anledning til at fastholde, naar man vil overlade Posthuset Betalingen for dette Arbejde, men som er fastholdt her i Forslaget, nemlig den Bestemmelse, at man ikke kan forlange en større Sum eftertalt end 2,000 Kr. Denne Bestemmelse findes ganske rigtig i Postloven af 1871; men naar nu Betalingen tilfalder Posthuset, altsaa den, som har Uleiligheden — jeg veed ikke, hvorledes den for Exempel i Kjøbenhavns Posthus fordeles, men jeg antager, at det er den Funktionær, som sidder ved Pulken i Diebluffet, der faar den — saa synes jeg, at der ikke er nogen Grund til at fastholde denne indskrænkende Bestemmelse om 2000 Kr. som det Maximum, der kan forlanges eftertalt, og jeg skal derfor henstille, om denne Post ikke rent kan gaa ud. Det er ikke uden Betydning. Jeg for mit Vedkommende har aldrig haft nogen Gensidighed af det i min Embedsvirksomhed, men jeg sender hvert Kvartal og til andre Tider Penge bort, som mange Gange eller i Reglen overstiger 2000 Kr., og naar man ikke kan faae eftertalt saadanne Pengesforsendelser, er det en stor Ubehagelighed; thi saa har man jo ingen Garanti for, at Beløbet virkelig er bortsendt. Fordi der staaer udenpaa Brevet, at der er en saa og saa stor Sum i det, er det jo ikke givet, at det er sandt, naar man ikke kan faae den eftertalt. Det er ogsaa en Grund til mit Ænste om, at denne Bestemmelse skal gaa ud, saa at Postvæsenet ogsaa skal eftertælle større Beløb. Naturligvis skal man ikke kunne komme med store Beløb i sidste Diebluff, som Posten skal sluttes, men maa saa advises til næste Gang; men rent at negte dette er ikke uden Betænelighed. — Jeg jagde, jeg glædede mig over, at Betalingen for disse Smaatjenester i Reglen tilfaldt Posthuset. Det gjøre de ogsaa efter § 2, hvor der nævnes et Par Poster, hvor Betalingen tilfalder Posthuset, nemlig de, som omhandles i Lov af 7de Januar 1871 § 16 Nr. b. og c. Derimod har Lovforslaget ikke medtaget § 16 a., nemlig Afgivelsen af Kwitteringer for indleverede Postforsendelser, som finder saa overordentlig hyppig Sted. Jeg veed ikke, hvad Grunden kan være dertil, men det forekommer mig, at disse to Skilling, som der staaer i Loven, eller fire Ore, der betales for saadanne Kwitteringer, med lige saa fuld Gyldighed kunde tilfaalde Posthuset som alt det Øvrige, saa at det fik det Hele. — Der findes i § 1 Nr. 4, Nr. d. nogle nye Regler for voluminøse Pakker, hvortil henregnes saadanne, som paa Grund af deres Bestaaenhed ikke bekvemt lade sig forsende gennem Posten; for dem